

ΚΡΙΤΙΚΕΣ

Νικαράγουα:

Περιστατικό 315

Θέατρο του Νέου Κόσμου
- Μηχανουργείο

Από την **Ελένη Πετάση**

«Όταν αφηγείσαι, αντιστέκεσαι», είναι η τελευταία φράση που αποτυπώνεται στη μνήμη του θεατή, καθώς αφήνει πίσω του τη συγκλονιστική αφήγηση ενός Σαντινίστα, μέσα από την οποία σχηματοποιείται η φρίκη του πολέμου και επισημαίνεται η ανεξέλεγκτη εμπλοκή του ανθρώπου σε αδιανόπτες ενέργειες. Σε μια κίβδηλη εποχή που το πεδίο μάχης μετατρέπεται σε θέαμα και η τέχνη τείνει να γίνει μέσο εφησυχασμού, το «Νικαράγουα: Περιστατικό 315», αν και ανατρέχει σε γεγονότα που διαδραματίστηκαν πριν από 18 περίπου χρόνια, συνδέεται υπόγειά με το σήμερα, καθιστώντας φανερή την ελαστικότητα των συνειδήσεών μας.

Το κείμενο που έγραψε και δημοσίευσε στην εφημερίδα «El Pais» ο Χουλιάν Εχέα Μαρτίνεθ είναι η εξομολόγηση ενός άγνωστου στρατιώτη στον Ισπανό συγγραφέα, όταν ο τελευταίος εργαζόταν ως κοινωνικός λειτουργός σε ένα κέντρο αποκατάστασης ατόμων με ψυχικές νόσους εξαιτίας του εμφυλίου πολέμου. Και αυτό το κείμενο-«μανιφέστο» κατά του ανθρώπινου εξευτελισμού, που ακούστηκε μία μοναδική φορά σ' ένα θέατρο της Βαρκελώνης, ζωντανεύει τώρα στο Μηχανουργείο.

Η σκληρή γύμνια του χώρου, με τις μικρές, ουσιαστικές επεμβάσεις της σκηνογράφου Ολυμπίας Σιδερίδου που εντείνουν την αίσθηση εγκατάλειψης, ανταποκρίνεται τόσο στο περιεχόμενο του ασπρόμαυρου ντοκιμαντέρ, το οποίο μας εισάγει στην ιστορία της Νικαράγουα, όσο και στον αφτιασίδωτο, άμεσο λόγο του αντιήρωα, μεταφρασμένο καίρια από τη Λένα Φραγκοπούλου.

Ο Μανώλης Μαυροματάκης, καθοδηγούμενος από τη Μάνια Παπαδημητρίου, χτίζει τη διαταραγμένη προσωπικότητα του βετεράνου Σαντινίστα με μικρές κινήσεις. Μια διάχυτη νευρική όλη, η ακατάπαυστη κινητικότητα του καθώς δένει σχοινιά από τη μία άκρη στην άλλη ανοιγοκλείνοντας το τρανζιστοράκι του ή ανεβοκατεβαίνοντας σκάλες, ο αβέβαιος τρόπος με τον οποίο προσπαθεί να τοποθετήσει το πλαστικό του ποτήρι πάνω στο καπό του ξεχαρβαλωμένου αυτοκινήτου, κλιμακώνουν σιγά σιγά την εσωτερική του διάλυση. Πώς αλλιώς, εξάλλου, μπορεί να αναπαρασταθεί η «τρέλα»; Στο λιτό, πυκνό και γεμάτο αποχρώσεις παίξιμό του υπάρχει μια υποδόρια συνωμοσία με το κοινό. Έτσι ώστε όταν τελειώνει απλά τη μαρτυρία του, ν' αναρωτηθεί κανείς: «πού είναι άραγε οι αντιστάσεις μας;».